ژنێ قاوەگرەوەکە.. شیعری: نەزار قەبانی.. وەرگێڕانی: عەبدولڕەحمان فەرهادی

شیعری: نەزار قەبانی
بە دەنگی: عەبدولحەلیم حافز
ئاوازی: محەمەد ئەلمەوجی
وەرگێڕانی: عەبدولڕەحمان فەرهادی
«»«»«»«»«»«»«»«»«»«»«»«»«»

ڕۆنیشت و
ترس لە دیدەکانیدا بوو
لە فنجانە نخوونکراوەکەمی ڕوانی
ژنە گوتی:
کوڕە من، غەمگین مەبە
ئەڤینت لە چارەدا نووسراوە
کەس لەسەر دینی مەریفانەکەی
سەربنەتەوە، شەهیدە،

زەرم فاڵ گرتەتەوە
گەڵە لە بزاڤی ئەختەران ئاماوم
وەڵە قەتم نەزانیوە خەم هەبە
لە شەوەی خەمی تە
وەت چارەنووسە، تا هەتایە
بە گیرسانەوە، بە دەریای ئەڤیندا بڕەی
هەموو تەمەنت، کتێبی ڕەندکان بە
وەت چارەنووسە،
لەنەوان ئاو و ئاگر لە زیندانا بیت.

سەرباری سەراپای سوتانان
سەرباری سەراپای ئابردووەکانی
سەرباری ئەو خەمەی بە شەو و ڕۆژ
تیاماندا ماوەتەوە
سەرباری باوبەران و باهەزان
کوڕە من، هەر ئەڤینە خەشترینی قەدەران.

کوڵە من، لە ژیانتا ژنە هەیە،
چاوەکانی! وای لە شکۆداریی خوا،
دەمی وەک هەشوو وێنە کراوە
کۆنینەکەی ستران و گوڵە.
قژە دینە قەرەجیانەکەی
هەموو دنیا دەگێشتێنە.

کوڵە من، لەوشە ژنە ببێتە دونیا
کە دە دەیهەوێ.
وەڵە، ئاسمانت بارانماوی و
ڕەنگێشت داخراو.

کوڵە من، مەریڤانی ئەو دەڵێت
لە قەسرەکی چاوەدێریکراودا خەوتووە
ئەوەی بچێتە ناو ئەوە، ئەوەی بیخوازێ
ئەوەی لە تانکی باخچەکەی نزیک بێتەوە
ئەوەی بیەوێ کەزیەکانی بکاتەوە،
کوڵە من، ئەو کەس ون دەبە ون.

هەموو شوێنەکی بەدوادا دەگەڕێی
لە شەپۆلی دەریا، لەو دەپرسیی
لە بەردەپیرەزەی شەتاوان لێی دەپرسیی
دەریا بە دەریا لێیدەگەڕێی
لەهیی فرمێسکت وەک ئەوبار دادەژێ
خەمت هەراش دەبە، تا دەبێتە درەخت.

کوڵە من، مەریڤانی دێت
نە خاکی هەس، نە نیشتمان، نە ناوونیشان

کوڵە من، هەڵە کوڵە من
چ سەختە، ژنەکت خەشبووە
نەبە ناوونیشان.
«»«»«»«»«»«»«»«»«»«»

■قارئة الفنجان■
جلسَت والخوف بعينيها تتأمل فنجاني المقلوب
قالت يا ولدي لا تحزن فالحب عليك هو المكتوب
يا ولدي قد مات شهيداً من مات فداءاً للمحبوب
بصّرت ونجّمت كثيراً

لكني لم أقرأ أبداً فنجاناً يشبه فنجانك
بصّرت ونجّمت كثيراً
لكني لم أعرف أبداً أحزاناً تشبه أحزانك
مقدورك أن تمضي أبداً في بحر الحب بغير قلوع
وتكون حياتك طول العمر كتاب دموع
مقدورك أن تبقى مسجوناً بين الماء وبين النار
فبرغم جميع حرائقه، وبرغم جميع سوابقه
وبرغم الحزن الساكن فينا ليل نهار
وبرغم الريح وبرغم الجو الماطر والإعصار
الحب سيبقى يا ولدي أحلى الأقدار
بحياتك يا ولدي امرأةٌ عيناها سبحان المعبود
فمها مرسوم كالعنقود، ضحكتها أنغام وورود
والشعر الغجري المجنون يسافر في كل الدنيا
قد تغدو امرأة يا ولدي يهواها القلب هي الدنيا
لكن سماءك ممطرة وطريقك مسدودٌ مسدود
فحبيبة قلبك يا ولدي نائمة في قصرٍ مرصود
من يدخل حجرتها، من يطلب يدها
من يدنو من سور حديقتها، من حاول فكّ ضفائرها
يا ولدي مفقودٌ مفقود
ستفتِّش عنها يا ولدي في كل مكان
وستَسأل عنها موج البحر وتسأل فيروز الشطآن
وتجوب بحاراً وبحاراً، وتفيض دموعك أنهاراً
وسيكبر حزنك حتى يصبح أشجاراً أشجارا
وسترجع يوماً يا ولدي مهزوماً مكسور الوجدان
وستعرف بعد رحيل العمر بأنك كنت تطارد خيط دخان
فحبيبةُ قلبك ليس لها أرض أو وطن أو عنوان
ما أصعب أن تهوى امرأةً يا ولدي ليس لها عنوان.

«»«»«»